

Vandaag is rood!
De kleur van jouw tranen.

Vandaag is rood.
De kleur van een rode draad naar de dood!

Tranen van verdriet.
Jou vergeten doe ik niet...

De dag dat wij samen daar liepen..
Wij samen jij en ik..

Je keek mij angstig aan
We liepen...

We liepen samen door een fel belichte gang
Het werd donker, donkerder, donkerst..

Mevrouw neem plaats zegt hij met een stem

Vandaag is de kleur van ONZE tranen

Voor jou ging het sterven niet ineens!
Je hebt er moedig voor gestreden.
Ik kan niet voelen wat je hebt gevoeld.
Ook niet hoe je hebt geleden.

Maar 1 ding weet ik wel!

Het was een geweld voor je lichaam.
Je probeerde er tegen te vechten..
Hoe harder je sloeg, hoe harder je een klap terug kreeg.

Stop er mee riefen wij allemaal!

Donker, donkerder, donkerst..

Maar nu voor altijd

Als laatst wil ik zeggen.....

Hoeveel moeten er nog komen
Hoeveel moeten er nog gaan..
Het waren echte helden!
Ik doe het hier in jullie naam.

Hun ogen kijken naar mij, ik hou me sterk. Met volle overtuiging en strakke ogen zeg ik nee!

Maar van binnen, van binnen smelt ik als een stukje chocola op mijn tong.

Wil ik hun te overtuigen? Of probeer ik nou mezelf te overtuigen?

Ik heb het vaker gehoord, maar vandaag zit ik er echt mee. Weet je, ik snap het niet.

Verslaving gaat toch over drugs, alcohol, roken of cafeïne ? Maar het enige waar ik nu aan kan denken is een stukje chocola met amandelnootjes en rozijnen, mijn Cadbury.

In mijn gedachten bevrijd ik haar van de paarse verpakking en breek haar in stukjes,

Ho, meisje stop en focus. Vandaag, ja vandaag moet je het weten. Ja vandaag wil ik het weten.

Ik ben toch niet verslaafd ?

Ik maak twee vlechtjes in je haar
Mijn dochter, wat ben je mooi!
Ik begrijp ze niet, die pestkoppen..
Waarom?
Waarom jij?
Je bent zo lief...
Je bent zo van mij..
Ze begrijpen jou niet!
Zij denken met hun hoofd...
Jij met je mond...
Ze snappen je gewoon niet!
Huilend zit je voor me.
Je persoonlijkheid kapot gemaakt
Krassen op je ziel
Voor altijd beschadigd..
-stilte-
En ik?
Ik doe wat ik moet doen.
Ik hou van je
Ik hou zoveel van je..
Mijn armen om je heen
Mijn strijd in machteloze woede
En ik huil met je mee..
Ze snappen je gewoon niet..
Ik wel..
Kom maar m'n meisje..

Vind je mij niet mooi dan?!? Met mijn lang zwart haar, licht getinte huid en amandelachtige ogen! Vind je mij niet aantrekkelijk? Met mijn Rolex horloge en Mercedes! Jawel de nieuwste!

Mama waar ben je?? Mama ik heb je nodig!! Ik heb je liefde nodig! Ik kan er niets aan doen dat papa je heeft verlaten voor een andere man! Ik kan het niet helpen dat jij geen liefde van jouw eigen moeder heb ontvangen...loop niet weg van me mama. Samen reden wij het wel...toch?

Papa vuile flikker dat je bent! Je hebt ons verlaten en nu is mama onbereikbaar voor ons. Nu heb ik heb er een zusje bij die niet eens op ons lijkt, maar op iemand anders! Jij bent haar vader niet! Als je was gebleven, had je nu 2 dochters en kon je een man voor ons zijn!

Maar nu...nu krijg ik liefde van Johnny, Steven, Maikel, Tony, Gio en zelfs van Anton...ja Anton! Hij vindt me lekker, hij vindt me leuk, ik krijg alle aandacht en ik heb alles wat ik wil toch? Of voel ik me nog steeds leeg? De leegte die opgevuld moest worden door mama...en door papa.

Nee ik heb een Rolex horloge, een Mercedes! Ik ben mooi! Met mijn lange zwarte haartjes en licht getinte huid en niet te vergeten mijn amandelachtige ogen....Dat vult mijn bloedende hartje wel.... En al die mannen met hun toverstokken zullen mijn bloedende hartje ook wel vullen.

Mama en papa, kunnen jullie mij wat vertellen? Of ik nu echt alles heb wat ik wil? Heb ik echt alle liefde gekregen die jullie mij konden geven ?

Money money money it must be funny in a rich man's world...

Shit man wie belt er op dit tijdstip aan.

Waarom komt hij helemaal hier eten zoeken op dit onchristelijke tijdstip?

Money money money...

Broertje wat zie je er slecht uit (zucht)

Hou heeft het toch zover kunnen komen 2x

Ma.. Pa.. waarom deden niet meer moeite voor zijn talen?

Was het echt zo krap? Hadden we het tone echt niet?

Ik kom je nog wel tegen zegt ie dan... Ik kom je nog wel tegen.

Ik hè.. zijn bloed eigen zus. Ben geen vreemde..

Ik kom je nog wel tegen..

En waarom.. omdat ik mijn kind liever wat te schaften geef van het geld dat ik verdien, dan het door zijn neus te halen.

Money money money it must be funny in a rich man's world..

Zou je echt profvoetballer geweest zijn als pa en ma het wel hadden?

Zou je het echt zijn geweest...

Niemand begrijpt me...
Ik begrijp mezelf niet eens...

Als klein meisje fantaseerde ik al over de dood.
In mijn hoofd was er zoveel onrust dat ik daar zo ongelukkig van werd.
Als jongste dochter van een ongehuwde moeder voelde ik me als kind niet gewenst.
Stom toch? Ik was juist het lievelingetje van mijn moeder.
Maar het feit dat er ergens een man rond liep die mij wel verwekt had, maar me niet erkende als zijn dochter gaf me dat vreselijke gevoel.
Daarnaast was ik ook nog eens anders qua uiterlijk in vergelijking met de rest van mijn familie aangezien ik een halfbloedje ben.

Ik kon me aan niemand identificeren. Wie was ik nou? Wat was mijn plek op de wereld?
Ik snapte er niks van. Maar al deze vragen speelden dag en nacht af in mijn hoofd.
Antwoorden kreeg ik niet. Over mijn vader werd niet gepraat! Dus het feit dat ik anders was werd ook ontkend.

Het voelde aan alsof ik incompleet was en dat wilde ik compenseren. Ik ging zelf op 10 jarige leeftijd Hindi leren lezen en schrijven. Ik ging me verdiepen in het Hindoeïsme.
Maar het was niet voldoende.

Ik kon mijn gevoelens nergens uiten en werd een zeer introvert meisje, zeer verlegen.
Introvert betekende voor mij toename van gedachtes in mijn hoofd. En zo begon het fantaseren over rust... Hoe kon ik nu rust in mijn hoofd krijgen? Ik zag maar 1 uitweg: de dood.
Met deze gedachtegang begon ik met het sparen van pillen en fantaseren over strangulatie.
Maar ik durfde niet.

Totdat ik 20 was. Op mijn 19^e ben ik uitgehuwelijkt. Een maand voor het huwelijk heb ik een letale dosis medicatie ingenomen. Waar een ander dood gaat heb ik een dag lang gekotst en heb ik het overleefd. Hierbij denkende dat dit dan maar mijn lot is ben ik het huwelijk aangegaan. Echter een week na het huwelijk heb ik de stap genomen om weg te gaan. Natuurlijk werd ik verstoten door mijn gemeenschap. Daar stond ik dan... 19 jaar, verlegen en alleen!

Aanvankelijk heb ik gevochten om te overleven totdat ik zo moe was van het vechten. Ik kon niet meer. En wederom heb ik de stap genomen om een eind te maken aan mijn leven.
Na een opname in het ziekenhuis ben ik weer volledig hersteld. Na een nietszeggende therapie ben ik weer verder gegaan met mijn eenzame leven.
Op mijn 22^e raakte ik ongewenst zwanger. Ik had eindelijk een doel om te leven!
Niet voor mezelf, maar voor mijn kind.
En nu bijna 22 jaar later kan ik zeggen: ik leef en ik ben blij dat ik leef!

Ik ben zo trots op mijn zoon en tegelijkertijd voel ik angst.

Trots om wie hij is...

Angst om wie hij is...

Mijn neefje vroeg me laatst: Wanneer gaat Vincent het ons vertellen?

Ik kijk hem aan en vraag hem: Wat moet Vincent je vertellen?

Ja, je weet wel...

Oh, je bedoelt over zijn geaardheid? Wat moet hij je daarover vertellen dan?

Hij is toch duidelijk in zijn gedragingen en uitingen. Waarom moet hij het uit spreken? Dus wat wil je dat hij tegen je zegt?

Is toch raar? Er heeft mij nog nooit iemand gevraagd wanneer ik ze vertel dat ik hetero ben.

Ik ben zo trots op mijn zoon...

Trots omdat hij een rechtschapen man is en respect toont voor anderen.

Trots dat hij voor zijn mening durft uit te komen en zichzelf durft te zijn.

Waarom voel ik dan angst?

Angst omdat hij kwetsbaar is omdat hij zogenaamd "anders" is.

Als hij 's avonds opgemaakt en met een pruik op weg gaat hoop ik dat hij weer veilig thuis komt.

Hij doet niemand kwaad en toch ben ik bang dat hij een mikpunt zal zijn voor geweld.

Toen hij klein was kon ik hem beschermen, maar nu, nu moet ik hem loslaten.

Hoe moeilijk dat ook is. Hij moet zelf de wereld ontdekken en weerbaar worden voor deze "tolerante" maatschappij...

Ik ben zo trots op mijn zoon en mijn angst zal me daar nooit in beperken.

De duikers komen boven
Een hond jankt.
Een krijsende meeuw.
De regen begint te huilen.
Dan is het stil.

Hij ligt daar.
Verdoofd.
De regen ontmoet zijn huid.
Een barcode op zijn rug.
Lieve dood.
Geef hem terug.

Hij ligt daar.
Omarmt door het water.
Ik probeer niet te wachten.
Op zijn stem.
S nachts slaap ik niet.
Hoor ik hem.

Zijn huid laat los.
Losgeweekt.
Ik vouw het op.
Winkel hem in een laken.
Laat zijn lichaam achter in zee.
Geef het terug aan de verkoper.
Alsjeblieft, neem hem mee.

Bam!! Ik gooi m'n deur dicht en roep naar m'n ouders, "krijg toch de tyfus!"
Ruzie, Ruzie, Ruzie, Ruzie, RUZIE!!! M'n ouders hebben alleen maar ruzie, ik word er gek van....

Oh man was is het toch lekker rustig op m'n kamer. Heerlijk even rust, hier kan ik mezelf zijn, voor heel even onafhankelijk en geen gezeik aan m'n hoofd. Ik heb het op school bij meneer Ben en op de voetbal superleuk, alleen thuis niet. Daarom geniet ik altijd even als ik alleen ben. Heerlijk die stilte, lekker chillen op m'n bed, stiekem de playboy van pa lezen, netflixen, beetje balletje hooghouden of even op de PlayStation. De PlayStation vind ik echt wel heel tof en zit hier dan ook iedere dag achter.

Mijn lievelingsspel is Space Invaders, wauw wat zou het mij tof lijken om astronaut te zijn. Heerlijk die rust, die eenzaamheid, het genieten van wat je ziet, maar vooral die rust. Lekker spacen door de ruimte, een beetje gewichtloos zijn, salto's maken en spelen met je eten wat door de ruimte zwerft. Oh wat zou dat tof zijn, dit is echt mijn droom!

Soms als ik dan eenzaam op m'n kamer zit, zonder ik me bewust af, op deze manier kan ik mezelf afsluiten, ontspannen en even m'n batterij opladen. Ik durf het eigenlijk niet te zeggen, maar ik vind het heerlijk! Die eenzaamheid, even alleen, niemand die me iets kan maken, niemand die tegen me schreeuwt doe dit of doe dat. Ik heb deze momentjes alleen nodig. Ik merk aan mezelf dat ik beter functioneer als ik deze momenten voor mezelf blijf creëren. Ik heb geen idee hoe de toekomst eruit ziet, maar ik hoop als astronaut in de ruimte....

Constant moet ik keuzes maken. Kies ik voor het een vergeet of laat ik het ander ik voel me schuldig.

Keuzes wat doet het met me? Het brengt me in twijfel. Twijfel omdat falen niet mag ik heb gekozen, ik heb gefaald, ik voel me schuldig.

Ik doe wat ik kan doen, kies ik ervoor me best te doen voor de ander, te luisteren naar de ander meer te doen voor de ander zodat ik me minder schuldig voel?

Een stem dringt hard op in mijn oren denk nu maar even aan jezelf! Het is niet erg, het kan het mag en je heb het even nodig.

Ik heb getwijfeld en gekozen. Ik wil goed zijn voor de ander ben mezelf weer eens een keer voorbij gelopen.

Loop harder! Vergeet jezelf ik heb gekozen ben weer gefaald mezelf te kort gedaan ik voel me enorm schuldig.

Ze belt me op doet haar verhaal van dit keer nog geen bijna 2 uur. Ze vraagt om hulp ze heeft me nodig.

Nu mijn antwoord nee ik kan niet, niet weer, niet nu, niet steeds. Ik heb nu even tijd voor mezelf nodig. Ze is teleurgesteld in mij en ze hangt op.

Ik heb gefaald want ik heb gekozen dit keer voor mezelf ik voel ik me schuldig

Ik loop in de avond.

Is heerlijk en warm...

Ik zie hem komen, met nog twee man.

Hij kijkt me niet aan.

Ik zag wat net gebeurde...

Hoeveel ze hebben voor hem betaald...

Hij is niet ouder dan 14!

Dat kan toch niet!!!

Ze grijpen zijn handen.

Ik word boos ...maar ik blijf staan.

Hij schaamt zich ...hij kijkt me niet aan.

Niemand doet iets...

Wij kijken het aan.

15 euro...

Wat een plezier... wat een pijn...

Kost niet veel ...

Maar wat doet het ons aan?

Er knaagt iets.
Open en eerlijk zal ik zijn.
Dat zijn wij immers met elkaar.
Ja, ik heb alles wel op een rijtje, hoor.
Top baan, top appartement, top man...
Ok, ex man dan.
Hoe ga ik het nou vertellen?
Moet ik het wel vertellen?
Ja, zij zijn mijn tantes. Mijn bloed.
Mijn moeder is er per slot van rekening niet meer.
Tja, zij steunen mij.
En zij zijn er altijd voor mij.
Ja, ik ga ze het vertellen!
Zij zijn altijd eerlijk en open over hun meningen en standpunten.
Zij winden er geen doekjes om.
Zij hebben helemaal geen stereotype Surinaamse opvattingen over maatschappelijke onderwerpen zoals psychische stoornissen, verhoudingen tussen man en vrouw en homoseksualiteit.
Nee.
Ik weet hoe zij hierover denken, dus hoef ik nergens bang voor te zijn.
Ik ga het ze gewoon vertellen.
Natuurlijk blijft het super spannend hoor...

Mijn slokje Fernandes smaakt opeens heel anders dan normaal.
Die frisse, prikkelende mist, die mij voorheen aan mijn moeder liet denken, is veranderd in een bittere smaak.
Het is eerder een combinatie van zuur en bitter tegelijk. Misselijk makend, zo vies.
Menen ze dit nou?
Komt het doordat ik familie ben en geen vreemde?
Hoezo doe normaal?
Of ik misschien in een midlifecrisis zit?
Natuurlijk is dit niet een manier om mijn scheiding te verwerken!
En NEE! Dit is zeker geen fase!

“Fuck dit!!” Iedereen wil mij dood hebben.

Dat was de laatste zin van jouw afscheidsbrief.

Ook na acht maanden voel ik mij nog steeds klote dat ik jou niet heb kunnen helpen. Ik besef steeds meer dat je, je echt kut heb gevoeld. Alle tekeningen die je heb gemaakt zie ik ineens in ander perspectief. Wat was er, waarom je niet je verhaal bij mij kwijt kon?

Het verdriet bij pa en ma is groot. “Alles is kapot”, riep ma nadat ze hoorde dat je gevonden was. Dat blijft ook bij mij, op de dag dat je ging, ben ik nog langs de plek gereden waar je na drie dagen bent gevonden. Waarom heb ik je die dag niet gezien?

Een hele hoop vragen, Lief broertje, waar ik het antwoord niet op gaat krijgen. Ik kan alleen maar hopen dat je nu rust heb.

Ik moet verder, en ik zal er ook komen. Wacht maar af!!!

Ik heb alles geprobeerd dit ingesloten patroon te doorbreken. Het in te dammen. Me in te perken. En nu zit ik hier. En ik haat het. Ik zie wel hoe jij kijkt. Ik ken die blik wel.

Ontkenning, verlangens en morgen. Ja morgen vind ik rust. Rust, ja dat is iets dat ik heel graag zou willen. Rust. Morgen. Ja morgen is het voorbij. Morgen is er een nieuwe wereld. Dus vandaag neem ik afscheid.

Ik moet nog een keer checken. Checken ja dat is iets dat moet. Soms. Nee. Iedere dag moet ik checken. Matig of nee obsessief checken. Ik hoef niet te checken. Ik moet checken. Ik hoef niet op de hoogte te zijn van alles wat er om me heen gebeurt. Ik moet op de hoogte blijven van alles wat er gebeurt. Ik hoef geen berichtje, geen like, geen mail.

Ik heb niet de behoefte om controle te hebben. Ik ben de behoefte. Ik ben mijn eigen obsessie. Ik ben mijn eeuwig gapende gat. Ik ben mij niet te vervullen eigen leegte. Onverzadigbaar. En ondertussen ben ik op mijn eigen onbewoonde eiland. Hoe ga ik dit doorbreken?

Ik ben een indringer in de perfecte wereld. Ja, alles en iedereen moet perfect zijn. Maar ik wil het niet. Ik wil rust vinden. Rust. Zo graag rust in mijn hoofd. Maar het moet. Het moet, het moet. Facebook, whatsapp, mail. Ik wil het allemaal! Mijn telefoon, ja mijn telefoon. Dat is iets verschrikkelijks!

Teleurgesteld
Lang gewacht
Jaren vlogen voorbij
De telefoon!!
Yess!! Trouwen
Ik ben vooral blij omdat jij blij bent, hoor ik
Teleurstellingen
Hoop Hoop Hoop
Ik ga, ik ga naar het beloofde land
Ik zal iedereen missen
Koud, grijs, grijs, klein, leeg
Raar
Alles is raar
een middeleeuwse grot
Waar ga je? Naar de kroeg!
Waar gaan we vandaag? Hoop te doen! Moe! Druk op werk!
Doe niks goed
Voel de aanwezigheid niet meer
In mijn hoofd ben ik alleen, met niemand om mij heen
Mijn eigenwaarde is gedaald
Onzeker
Gefocust op leegte, pijn en verdriet
Berouw
Laat los! Laat los zegt een stem
Jij bent meer dan dat
Zoek energie
Positieve energie
Ga studeren
Alles valt op z'n plek.....

Het is mijn schuld.

Om het uur komt er iemand langs,

Om te vragen hoe het gaat.

Zoveel verdriet en pijn.

En nog wil ik bij hem zijn.

Als ik nou eens zijn was een keer op tijd waste.

Het is mijn schuld,

Dat ik hier lig.

De verpleegster komt langs en vraagt hoe het met mij gaat.

Zijn geeft mij een pijnstillertje met een beker water,

En loopt weg.

Mijn ouders hebben mij gewaarschuwd,

Maar ik vond dat ik fout zat.

Hij mocht mij laten boeten.

Tenminste,

Dat dacht ik.

Waarom voel ik mij schuldig.

Ben ik echt degene die fout zit?

Mijn kindje zal je nooit leren kennen.

Je zult het nooit in je armen kunnen nemen als het huilt.

Je zal nooit op de tribune zitten bij het behalen van het zwemdiploma.

Als ik daaraan denk word ik wel eens verdrietig en dan huilen wij samen om jouw dood.

Hij vertelt mij wel eens wat voor lieve vrouw jij was dat je altijd wijze raad kon geven en dat je niet zo snel oordeelt over andere mensen.

Ik vind het zo jammer dat ik jou niet kan leren kennen.

Waar ik wel blij om ben is dat hij een beetje is zoals jij, althans dat denk ik dan.

Soms kan hij wel een driftkikkertje zijn, heeft hij dat ook van jou?

Ondanks dat ben ik wel verliefd geworden en zal hij ook de vader van mijn kinderen zijn.

Ik ga ervan uit dat ik net zo'n moeder zal zijn als jij bent geweest.

Zo liefdevol, alleen veel te kort.

Ik wist dat we geen vrienden waren.....

Maar dat ze zoiets zou doen... dat had ik echt nooit verwacht, mevrouw!

En als ik gewoon niet terug was gegaan.... dan was het niet eens gebeurd.

Ze waren met 13..... 13 tegen 1!

Wie doet nou zoiets?

Ik weet er bijna niets meer van.... die schop tegen mijn hoofd en toen werd het zwart.

En dat voor een petje.

Die middag liep ik gewoon door de stad.

Ze kwamen naar me toe en hebben mijn pet afgepakt...

Zo'n witte met het Nike logo erop, weet u wel?

Ze vonden dat ik te arrogant keek, zeiden ze.

Dat hoor ik wel vaker....

Maar ik meen het mevrouw..... dat is gewoon hoe mijn gezicht is!

Ik kende maar één meisje uit de groep..... de rest had ik nog nooit gezien.

Ze scholden mij uit en ik werd boos, maar ik hield me in en ben maar weg gegaan.

Ik wilde niet weer problemen.....

Heb een engel gezien
Zeg het tegen niemand
Hij zag er zeg maar nogal gewoontjes uit, zie je

Hij was op de fiets
Stopte bij ons met piepende remmen
Had een grote bos wilde krullen
Stekende boze ogen
Tatoeages op zijn armen en nek

Niemand was ooit gestopt
Bij ons van de fiets gestapt
Niemand zag ons
Als de klappen vielen
Dachten wij
Maar hij wel

*Stomme christus kinderen! Met jullie rokjes! Moet zeker van je christelijke papa en mama!
Refrokinderen! Alles is raar aan jullie!
Om ons heen rijdend, slaand en schoppend, spugend.
Mijn zusje huilend en ik wist*

Maar onze engel reed hen achterna, met fladderende kleren
En sprak hen woedend toe
Een gewone man die
Iets onvergetelijks deed
Zijn woede brak die van mij

Donderdag kwart over zeven
 Op weg naar werk, oordopjes in
 Ik zit achterin, zit eigenlijk altijd achterin
De tram rijdt door
 Rook, ik ruik rook
 Kijk om mij heen, het is druk
 Voor mij zit een man, wit petje
 De rook komt van hem
 De vrouw naast hem doet hard haar best om de man te negeren
 Niemand durft zijn kant op te kijken
De tram rijdt door
 Niemand zegt iets
 Brouwersgracht
 Ik begin te hoesten
 De man draait zich om
 Hij zegt iets
 Ik versta hem niet, zet mijn muziek zachter
 "Heb je er problemen mee?"
 Ik reageer
 Stom, waarom moet ik altijd overal op ingaan!
 Niemand zegt iets
De tram rijdt door
 "Geef je telefoon, ik moet bellen"
 Ik kijk naar buiten en doe alsof ik hem niet hoor
 "Hier ga je spijt van krijgen"
 Blijf naar buiten kijken, blijf naar buiten kijken!
 De man staat op, neemt plaats achter me
 Hij slaat op het raam en lacht op een nare manier
 Zijn bierflesje is halfvol, zijn peuk is uit
 Hij stinkt
 Niemand zegt iets
De tram rijdt door
 Hobbemaplein
 Hij trekt een oordopje uit mijn oor een herhaalt de zin
 Ik blijf stijf voor me uitstaren, hart klopt in mijn keel
 Hij lacht
 Niemand zegt iets
De tram rijdt door
 Tienhovenselaan
 Hij wandelt naar de deur
 Ik hoop dat hij uitstapt, phoe, daar gaat hij
 Hij schreeuwt nog iets terwijl hij uitstapt
 Opgelucht zet ik mijn muziek harder
 Ik voel een hand op mijn schouder, "gaat het?"
 "Nu wel"
 Niemand zei iets
De tram rijdt door
 Leyweg, ik ben er
 Voortaan zoek ik een plekje voorin

Midden in de nacht hoor ik de telefoon gaan.

Ik hoor de voetstappen en de deur.

Aantal uren later hoor ik de deur, hij is terug.

Het zijn vervelende tijden.

Waarom moet dit?

Kan hij niet zonder?

Ja, het geeft hem een goed gevoel, maar moet dat?

Is dit nodig?

Het zet zijn leven op z'n kop.

Meer en meer.....

Hoe lang gaat dit nog duren?

Wanneer gaat het stoppen?

Denkt hij niet aan zijn vrouw en kinderen?

Agressie, ja, agressiever en agressiever, meer en meer!!

Wat zal er gebeuren als hij er niet was voor hem?

Loopt het dan helemaal mis?

Daar gaat de telefoon weer, in de nacht, en hij is weer weg.

Weg om hem te redden!

Je was er, maar ook niet
Ik weet dat je er was

Anders had het niet kunnen gebeuren

Toch.... was jij er maar niet geweest!

Je was er, maar ook niet

Het gebeurde..... ja daar!!

Heel even, heel kort

Toch jammerlijk..... het gebeurde!

Je was er, maar ook niet

Ik was het vergeten..... ja heerlijk..... heel lang

18 jaar lang!

Het kwam omdat ik je had gezien, ik kwam je tegen

Ik wilde wegrennen maar bleef uiteindelijk staan

Je was er, maar ook niet

Wie o wie kanik het vertellen?

Oma, jullie? Zo lief

Jij oma was er altijd al voor mij

Ik hou van je, lieve oma

Je was er, maar ook niet

Weg!! Is het nu weg?

Nee, het is niet weg

Jij! Gelukkig wel

Veilig, veilig ben ik nu!

Oh lief meisje
Je bent nog maar acht jaar
Je leven zit al vol met leugentjes
Gevormd door maatschappelijke druk
Om het leven in de wereld niet te zwaar te maken
Sinterklaas bestaat niet, verbaasd was je
Je voelde je verraden
En dit is pas het begin

Oh lief meisje
De wereld is een vreemde plek
Leugens om bestwil
Leugens als verraad
En nu wil je weten
Waar je vandaan komt
Hoe ben ik ontstaan?
Waar moet ik beginnen?
Wat moet ik vertellen?
Wat weet je al?
Leugens..... of alles
Of een beetje ertussen in

Oh lief meisje
Ben ik niet te vroeg.....
Of te laat
Wat zal het met je doen
Menstruatie..... verschrikkelijk
Ik zou willen dat ik hierover mag liegen
Maar dat is verraad

Oh lief meisje
Je bent nog zo onschuldig
Nog zo klein
Maar ook zo dapper en zo slim
Misschien onderschat ik je
Ik ga gewoon beginnen
Laat mij leiden door jouw nieuwsgierigheid
Geen leugens
Nou ja... misschien een kleintje
Om bestwil
Of misschien twee

Voetstappen

Het gele zand voelt heerlijk warm onder mijn voeten

Bij jou ook?

Ik wil liggen

Liggen in die miljoenenwarme zandkorreltjes die mij als een deken omarmen

Het water..... komt..... trekt zich terug

Verkoelt

Je bent er zo gek op

Het koele donkere water van de zee

Zwem lief!

Zwem!

Mooi die symbiose van jou en de zee

De machtige mooie zee

Ik ruik de zon.... warmte....

Mijn huid

Rimpelig..... verweerd net als bij jou

Ik kijk..... ik zie.....

Mijn wandelstok prikt in het gele warme zand

Staat

Zakt dieper weg.....

Mijn steun, mijn toeverlaat

Schat, zullen we zo lekker een visje gaan eten?

Ik glimlach

Geef mij je hand.....

Ik kijk achterom

Eén paar voetstappen

Monologen
eerstejaars lerarenopleiding Gezondheidszorg en Welzijn
(2017-2018)
i.s.m.
Theater Babel Rotterdam

Reacties van studenten

- Ik vond het theater fantastisch. In het begin had ik dit gevoel zeker niet, ik vond het onwennig en ongemakkelijk. Deze gevoelens had ik vooral bij de voorstelling die voor ons werd gespeeld. Ik wist niet wat ik moest verwachten en was eigenlijk vooral bang dat ik mee moest doen ofzo. Maar naarmate we er vaker kwamen en we gingen 'samenwerken' met de 'spelers' vond ik het heel erg leuk. De theater mensen gaven zoveel...dat heeft eigenlijk de meeste indruk op me gemaakt. Het schrijven van mijn eigen monoloog, ik ben er super trots op. Er werd gevraagd om binnen te kijken bij jezelf en dat heb ik zeker gedaan. Ik heb over het onderwerp van mijn monoloog twee jaar niet kunnen praten. Maar door Theater Babel heb ik dat voor het eerst wel gedaan. Ik ben super blij en trots!
- In eerste instantie wist ik niet wat precies kon verwachten van het theater. Het doel was me niet echt bekend en daarom vond ik het meer tijdverspilling dan productief bezig zijn. Dingen die we besproken, dat kon ook wel op school vond ik.
- Pas toen we echt aan de slag gingen met de monoloog gingen alle bellen rinkelen. Wij als groepje hadden het onderwerp geweld gekregen. Dit moesten we uitwerken in een monoloog. Een aantrekkelijk stukje schrijven hierover. Dit heeft enorme gevoelens los gemaakt bij mij. Dit omdat ik wel psychisch als fysiek wel is hiermee in aanraking ben geweest.
- Ook tijdens het luisteren naar verschillende monologen van mijn medestudenten ben ik emotioneel geworden. Er speelt zoveel bij ieder dat je dat niet van buitenaf kan aflezen. Dit was ook een stukje bewustwording van de omgeving en de mensheid. Dit geldt ook dus voor ons studenten. Het is niet alleen aanwezigheid en behaalde cijfers, maar een docent heeft meer passie nodig voor de student om de beste resultaat te behalen uit een student.
- Het bezoek aan theater Babel is de ontdekkingsreis in het ontwikkelen van het schrijven van een monoloog. Het uitvoeren van deze opdracht is gerelateerd aan vastgelegde onderwerpen. Onderwerpen die aan bod zouden kunnen komen tijdens het werken met jongeren. Alle onderwerpen waren persoonlijk, maar het onderwerp seksualiteit was voor mij een zeer gecompliceerd onderwerp. Een onderwerp dat ik graag privé hou. Het bedenken van het monoloog over dit onderwerp was voor mij een persoonlijke reis waar ik op voorhand niet teveel 'bloot' wilde geven. Dit bewijst wel dat ondanks dat ik met mezelf had 'afgesproken' geen gevoel te laten zien, ik dit toch niet waar kon maken en heeft dit wel tot een prachtig eindresultaat geleid.
- Tijdens de workshops van Theater Babel heb ik een monoloog geschreven en deze mogen vertellen aan mijn medestudenten. Ik vond het een spannende maar ook superleuke ervaring om te doen. Het deelnemen aan deze workshops heb ik dan ook als zeer leuk en leerzaam ervaren.

Eenzaam..

Een fel licht dat in mijn ogen schijnt... Wauw!! "Kan het iets minder!!"

En wie zijn al die hoofden die bij mij naar binnen kijken? Ik begon met één arts en nu lijkt het een heel voetbalelftal.

Daar lig ik, na 48 uur weeën opvangen kan ik het klusje nog steeds niet klaren. Klusje oké... maar niemand vertelde mij dat het om een hele verbouwing ging!

"Hang in there!" galmt mijn moeder door in mijn oor en mijn vent staat lijkkbleek naast mij en had dit bloedspektakel niet verwacht.

Een jong stel dat samen hun eerste dochter kregen, FUCK samen, niks samen! Ik ben alleen!! Ik ben alleen in deze strijd, deze strijd die ik vecht om iets moois op de wereld te krijgen. Ik ben alleen in mijn pijn, in mijn gène en in mijn verdriet. Ik ben eenzaam.

Ik ben eenzaam in dit gevoel, het gevoel dat mooi roze moest zijn en iets met een wolk.

Nou een wolk was het zeker echter regende het nu alleen maar angst.

STOP!! En red mij!! Doe iets en kijk allemaal niet zo toe!! Dit had ik moeten roepen. Maar dat heb ik niet gedaan... Ik bleef eenzaam..

Het doet pijn.

Het doet pijn bij mij.

Twee kleutertjes die elkaar van het fietsje afduwen.

Het gevecht dat zich voor mijn ogen afspeelt over wie er vandaag met de gele schep mag spelen. Het meisje dat een voet uitstak zodat een ander meisje struikelde.

De grote jongen die een rugzak afpakte van een brugklasser en de tas over het hek gooit.

Het doet pijn.

Ik voel dat meisje vallen. Maar wat deed ik... Wat zou jij doen?

Ik voel die angst van die brugklasser. Hij moet die tas gaan halen, maar daardoor komt hij te laat in de les.

Ik ken dat gevoel.

Voor mijn ogen werd een klasgenoot vernederd door een docent, omdat zij door een opstopping in de gang niet voor de bel in de klas was.

Ik voelde haar pijn.

Al die gevoelens hebben mij gemaakt en die draag ik bij mij.

Ze zitten in mijn hart.

Nu ben ik zelf docent...

Rots en Water

Zie hem staan
Hij vindt het wel lastig
Willen ze weer vechten
Ruzie maken
Uitdagen
Uitlachen

Zie hem staan
Hij is bang
Loopt hij weg?
Nee, hij blijft staan
Anders komen ze toch weer achter hem aan
Dan maar schreeuwen, gillen, huilen, schelden

Zie hem staan
In zijn groene Hulk-pak
(Heeft 'ie van mij gekregen)
Sterk, voor niemand bang
Laat ze maar komen
Hij kan ze wel aan

Rots en Water

Ik schaam mij
Ik schaam mij voor mijzelf, voor mijn lichaam
Mijn lichaam bloot in de warmte..
Juist daar waar ik mij kan ontspannen
Daar schaam ik mij..
Het is daar warm, soms benauwd,
Er is daar een zwembad, warm en koud

Hier kom ik graag.....
Maar, wel alleen op badkledingdagen
Want...ik schaam mij
Ik schaam mij voor mijn lichaam
"Zo die mag wel is naar de sportschool"
"Zou je wel echt die lunch nemen"
"Ja, hier zweet je wel"

Allemaal angsten/gedachten in mijn hoofd.
Daarom alleen op badkledingdagen.

Kijk ik naar anderen?
Vind ik het erg anderen naakt te zien?
Nee, ik denk het niet.
Erger dan mij kan het vast niet,
of heb ik juist respect voor hen die wel durven?

Maar ja,
ik schaam mij,
ik ga op badkleding dagen...

Is dat erg? Nee ik vind van niet
Want op deze dagen ontspan ik gewoon,
Ik geniet!

Nee hè, hoor ik het nou echt goed? Vraagt hij nou alweer aandacht? Hè, ik ben net lekker aan het werk, nu even niet of toch? Zal ik toch maar even reageren?
Ik noem zomaar wat situaties op wanneer hij altijd aandacht vraagt en wanneer ik er net niet op zit te wachten...

Zit ik net lekker te eten met m`n zus aan de tafel. Ze heeft heerlijk voor me gekookt: gebakken aardappeltjes en schnitzel... mmm het water loopt me in de mond. Super lief terwijl ik druk bezig was met de voorbereidingen voor m`n lessen. Hoor ik nou...? Hè, stel dat ik wat mis, toch maar even aandacht geven? Ja laat ik het toch maar doen... zo check, check zit er ook weer op. Huh, wat zeg je? 10 minuten later reageert m`n zus: hè hallo, we zitten te eten hè! Ik schrik op en ben er weer bij, ik merk dat ik baal van m`n gedrag. Hé wacht, helemaal vergeten, vanavond een verjaardag. Nou komt dat even goed uit, vanavond gelukkig niks gepland. Gezellig ik heb er echt even zin in, heerlijke zomeravond, lekker bijkletsen, wijntje erbij. Sta ik lekker tegen een tafeltje te hangen en ineens... valt het me op. Midden in het gesprek stop ik. Het geeft me even het gevoel niet belangrijk te zijn. De aandacht is er weer voor hem. Hoe bedoel je sociaal zijn of op een andere manier? Leuke status delen is toch ook super belangrijk?

1 streep.....1 streep.... Godverdomme weer 1 streep

1 TL buis flikkert....de linker...de rechter niet, die blijft aan.

Dan kan hij alles goed zien, wat fijn.

Ze praten over mij, ik voel het....de ogen branden in mijn rug,

Maar als ik me omdraai? Is het stil...

Waarom ga je steeds weg?

Ik word gebeld....ik zie het.....ik hoor het.....ik voel de trilling.....

hij blijft maar gaan.....niet nu! Gewoon niet nu!!!

Ik wil het niet, ik kan het niet!!!

Het is donker...ik kijk op de klok, 3.00...ik kijk naar links, hij slaapt...

hij slaapt altijd goed.. hij heeft nergens last van.

Warm, koud, boos, lief, verdrietig, onbegrip, en heel...heel veel huilen

Ik maak de verpakking open...een groot blauw ding...even klaar maken voor gebruik

En dan...au! En weer klaar voor vandaag

“U mag morgen terugkomen”... morgen? Dan kan ik helemaal niet

‘U heeft bij ons een afspraak, tot morgen!’

Het is zondagmorgen... de straten zijn leeg...die ene TL buis flikkert nog steeds

‘loopt u maar door hoor’ klinkt een vreemde mannenstem

‘neemt u maar plaats’

Ongemakkelijk, schaamte, verwachtingsvol, angst...

Is dit het nou? Wil ik dit? Wil ik leven..? gaat dit ooit lukken? Is dit voor mij wel voorbestemt?
Heb ik iets fout gedaan waardoor het me niet gegund is?

Het is zondagmorgen...ik ben alleen....2 minuten wachten... 2 strepen...2 strepen...nee?
Echt? JAAA! 2 strepen!!!!!!

De geur die, onbewust, bij ons naar binnen drong als moeders buiten stond. De geur, die ze mee nam naar binnen en mij stiekem wel een fijn en vertrouwd gevoel gaf.

De geur die de zonnige momenten buiten typeerde. Niet, zoals nu, de geur van zonnebrand maar de geur van de shag die moeders ijverig draaide.

Elke mogelijkheid werd aangegrepen.

Moeders die, wanneer opa binnenkwam, niet wist hoe snel ze hem weg moest gooien. Verbergen, verstoppen.

Opa die, zachtjes grinnikend, precies wist wat er gaande was maar de schijn hoog hield.

Ik, die dat waarnam vanuit mijn peuterbadje dat mama alleen opzette als het bloedje heet was. Was ik de enige die zag dat opa het wel doorhad of wist mama dit stiekem ook?

Moeders die, wanneer ze zei "nu echt te gaan stoppen" door het huis heen stormde op zoek naar het – door ons verstopte- pakje shag.

De lol die ik had om mama die er ook wel om kon lachen maar na een tijdje toch het grappige er niet meer van kon inzien. Ik wist zelf ook wel dat het de zoveelste keer was dat ze ging proberen te stoppen maar dat meneer Drum – Drum het merk shag dat zij altijd rookte- het uiteindelijk toch wel weer van haar won.

Het was deze week zulk lekker weer. Niet het juiste moment om te stoppen. Eigenlijk was ik het wel met haar eens. Als het gezellig was stak mama een shaggie op. De gezellige momenten waren gekoppeld aan het roken.

De shag bleef verdwijnen in de steeds beter wordende verstopplekken, door ons, haar kids.

Papa die zichzelf zo enorm kon opvreten omdat mama rookte in het bijzijn van haar jonge kinderen. Ik die dat als klein kind weglachte net als mama dat altijd deed. En papa had eigenlijk ook helemaal geen recht van spreken toch? Hij was toch zelf bij mama en ons weggegaan?

Meneer Drum die na vele jaren proberen dan eindelijk ons huis verliet. Het was haar gelukt. Het verstoppen was niet meer nodig. Hij was verbannen uit ons huis en zou niet meer terugkomen.

Meneer Drum is 3 jaar weggebleven. Tot hij weer bij ons aanklopte. In de vorm van Fred die de nieuwe man werd van mama en meneer Drum weer introduceerde. En niet netjes buiten zoals mama vroeger altijd deed maar binnen waar het soms uren kon blijven hangen en mij hoofdpijn kon bezorgen.

Die niet meer via de buitendeur maar binnenkroop maar via het trapgat zo mijn slaapkamer in. Niet meneer Drum vertrok maar ik zelf, meneer drum achterlaten met mama en Fred.

Mijn eerste keer...

We zitten buiten in de zon..... mijn gedachten dwalen af..... dwalen af naar het moment waar het 34 jaar geleden begon. Het moment dat mij een intens gelukkig mens heeft gemaakt.

Die bewuste dag had ik bardienst bij onze voetbalclub. In de verte zag ik hem al aankomen, ik werd warm vanbinnen, kriebels in mijn buik. Het was heerlijk hem weer te zien. Het allerliefst, ja echt het allerliefst wilde ik hem ieder moment van de dag in mijn buurt hebben.

We woonde in dezelfde wijk. Ik liep een extra rondje met de hond om een glimp van hem op te vangen. Was dat niet wat ziek? Nee, dat zeker niet, we trokken elkaar aan en dat voelde fijn.

Onze eerste kus volgde snel..... wat een heerlijkheid! Zijn handen gleden over mijn lijf en bleven hangen bij mijn kont, we voelde beiden we willen meer..... maar iets in ons zei, "Nee"! Onze eerste keer moet speciaal zijn zowel de plaats als de sfeer, niet in een poort of buiten op straat.

Onze eerste keer.....zo wat overkomt je.....en wat een immens fijn gevoel

Dit moment heeft eraan bijgedragen aan de persoon die ik nu ben en wil zijn. Een gelukkig mens want dat ben ik!

Gevoel!

Waarom kan ik dit gevoel niet omarmen? Hoe komt dat?

Hoort dit wel?

Het gevoel dat jij me geeft. Dat fantastische gevoel.

Waarom springt jouw gevoel voor mij niet op mij over? Zoals een kikker die in een poel springt.

Waarom doe jij dit? Dit neem ik je kwalijk. Jouw zekerheid in mij moet ik ook voelen, voor mezelf. Ja, toch? Maar waar is het dan? Is het verdwenen in de mist? Kan iemand mij vertellen wanneer dit opklaart? Zodat dat gevoel ook bij mij verschijnt.

Vroeger was ik zo zeker, nu zo onzeker door jou.

Wij hebben een relatie. Een relatie waarbij dit hoort, dat gevoel. Dat fantastische gevoel. Als jij me helpt kom ik er wel, bij dat gevoel. Dat fantastische gevoel.

Dank je wel! Ontzettend bedankt voor dat gevoel. Dat gevoel dat jij me geeft. Dat vuurwerk wat jij me bezorgt.

De zon schijnt... Het is heerlijk zomerse weer.. in augustus..

Ik heb zomervakantie en breng de kinderen naar de crèche. Hierna kan ik volop genieten op mijn terras. Na een tijdje komt mijn man naar binnen van zijn werk. Eigenlijk te vroeg dan verwacht, ze zijn eerder gestopt vanwege het mooie weer. Ik vraag of hij ook iets wil drinken en hij antwoordt 'ja lekker'.

Alle ramen en deuren zijn open vanwege de hitte. We gaan samen op terras zitten. Onze burens genieten ook van het mooie weer.

Na een tijdje kletsen verandert ons gesprek in onenigheid. Ongemerkt beginnen we aan een fikse ruzie. Dit gaat dan om verantwoordelijkheden en de houding die hij hierin neemt. Volgens hem was er niets aan de hand, dus hierdoor kon je hem niet aan het denken krijgen. Hij was goed om zaken te verbloemen en dat je na 100ste ervaring nog steeds in geloofde.

We begonnen fel te reageren op elkaar. Ik ging mijn stem verheffen. Hij reageerde heftig en agressief en trok aan mijn shirt naar binnen. Ik gaf schreeuwde dat hij mij niet mocht aanraken en dat ik zijn gedrag zat was. Ik was beter af was dan met hem!!! Hierdoor werd hij agressiever en begon me te slaan ☹ Ik had ook zwart voor mijn ogen en ging met glaswerk gooien naar hem. Huilen...huilen...verdriet...

Terugkomend op de zonnige dag. Wat ik al eerder aangaf mijn burens waren ook aan het genieten van de felle zon. Echter stonden de ramen open en alles wat ik meemaakte is door iedereen opgenomen..

Tring!!! Geen tien minuten later ging de bel. Ik was lichtelijk in paniek!

What the fuck! De politie stond voor me! Op dat moment was ik zo verdrietig wat er opeens uit het niets heeft afgespeeld. Het leek wel een nare droom waar ik in zat.. Een uit de hand gelopen ruzie en politie..

Dit maakte ik voor het eerst zo heftig mee, maar nooit geweten dat het niet meer de laatste keer zou zijn.....

